

Отговорник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли членове 49 ДФЕС, 54 ДФЕС, 107 ДФЕС и 108 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат мярка на държава членка, при която в резултат от прилагането на правната уредба на държавата членка (Закон за облагане на телекомуникациите със специален данък) реалната данъчна тежест се понася от данъчнозадължените лица, които са чуждестранна собственост? Означава ли този резултат, че е налице непряка дискриминация?
- 2) Противоречи ли на членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС правна уредба на държава членка, в която се предвижда задължение за заплащане на данък, определян чрез облагане на оборота с прогресивна данъчна ставка? Означава ли това задължение, че е налице непряка дискриминация, ако в резултат от него реалната данъчна тежест при най-високо облагаемото ниво се понася главно от данъчнозадължените лица, които са чуждестранна собственост? Представлява ли този резултат забранена пържавна помощ?
- 3) Трябва ли член 401 от Директивата за ДДС⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която води до разграничение между чуждестранни и местни данъчнозадължени лица? Трябва ли да се счита, че специалният данък има характера на данък върху оборота? С други думи, съвместим ли е този данък с Директивата за ДДС?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Преюдициално запитване от Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария), постъпило на 16 февруари 2018 г. — Dalmandi Mezőgazdasági Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Дело C-126/18)

(2018/C 221/04)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Dalmandi Mezőgazdasági Zrt.

Отговорник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициални въпроси

- 1) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-специално тези на Директива 2006/112/ЕО на Съвета⁽¹⁾ (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“) (в частност член 183), както и принципите на ефективност, директен ефект и еквивалентност съдебна практика на държава членка, съгласно която при прилагането на релевантните правила относно лихвите за забава се приема, че националният данъчен орган не е допуснал нарушение (бездействие), а именно че не е налице забавяне на плащането от негова страна на невъзстановимата част от данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) във връзка с неплатените от данъчнозадължените лица престации, тъй като към момента на произнасянето на националния данъчен орган противоречащата на общностното право правна уредба е била в сила и едва по-късно Съдът е приел че предвиденото в нея изискване е несъвместимо с общностното право? По този начин националната практика допуска като „квази“ законосъобразно прилагането на това изискване, което е предвидено в националното право, но е било в нарушение на правото на Съюза до момента, в който националният законодател го е отменил формално.

- 2) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-специално тези на Директивата за ДДС (в частност член 183), както и принципите на равностойност, ефективност и директен ефект, правна уредба и практика на държава членка, съгласно които при прилагането на релевантните правила относно лихвите за забава се прави разграничение в зависимост от това дали националният данъчен орган не е възстановил данъка, като е спазил разпоредбите на националното право, които са в сила към тогавашния момент, но впоследствие се е оказало, че противоречат на общностното право, или е направил това в нарушение на тези разпоредби, и съгласно която практика, по отношение на размера на дължимите лихви върху ДДС, който не е възстановен в разумен срок вследствие на предвидено в националното право изискване, за което Съдът е приел, че противоречи на правото на Съюза, се установяват два отделни периода, при които:
- за първия период данъчнозадължените лица могат да получат само лихви за забава по основния лихвен процент на централната банка, като се има предвид, че противоречащата на общностното право унгарска правна уредба е била в сила към тогавашния момент и че поради това унгарските данъчни органи не са извършили нарушение като не са допуснали възстановяването в разумен срок на посочения във фактурите ДДС, докато
 - за втория период трябва да се платят лихви по основния лихвен процент на централната банка в двоен размер, приложим съгласно правото на тази държава членка в случай на забава, само за закъснялото плащане на лихвите за забава за първия период?
- 3) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-конкретно член 183 от Директивата за ДДС, както и принципът на ефективност практика на държава членка, която определя като начален момент за изчисляване на лихвите за забава (сложна лихва, лихви върху лихвите), дължими съгласно разпоредбите в държавата членка относно забавянето на плащането на лихвите за забава върху данъка, удържан в нарушение на правото на Съюза (лихви върху ДДС, в случая основна лихва), не първоначалния момент, от който са изискуеми лихвите върху ДДС (основна лихва), а последващ момент, като се има предвид по-специално, че искането за заплащане на лихви във връзка с данъци, удържани или невъзстановени в противоречие с правото на Съюза, е субективно право, което пряко произтича от самото право на Съюза?
- 4) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-конкретно член 183 от Директивата за ДДС, както и принципът на ефективност практика на държава членка, съгласно която данъчнозадълженото лице трябва да представи самостоятелна молба, когато претендира лихви, дължими поради нарушение, изразяващо се в забавяне от страна на данъчния орган, докато в други случаи на искане за лихви за забава не се предвижда подобна самостоятелна молба, тъй като лихвите се определят служебно?
- 5) При утвърдителен отговор на предходния въпрос, допускат ли разпоредбите на общностното право и по-конкретно член 183 от Директивата за ДДС, както и принципът на ефективност практика на държава членка, съгласно която сложна лихва (лихви върху лихвите) при забавянето на плащането на лихвите за забава върху данъка, удържан в нарушение на правото на Съюза, установено от Съда (лихви върху ДДС, в случая основна лихва), се дължи само ако данъчнозадълженото лице представи извънредна молба, с която иска не конкретно заплащането на лихви, а размера на данъка за неизплатените престации именно към момента на отмяната във вътрешното право на националната правна норма, противоречаща на правото на Съюза, която предвижда удържане на ДДС, дължим при посоченото неплащане, въпреки че са дължими лихвите върху ДДС, на които се основава искането за заплащане на сложна лихва относно данъчни периоди, предшествали извънредната молба и които са останали неплатени?
- 6) При утвърдителен отговор на предходния въпрос, допускат ли разпоредбите на общностното право и по-конкретно член 183 от Директивата за ДДС, както и принципът на ефективност практика на държава членка, която предвижда изгубването на правото на получаване на сложна лихва (лихви върху лихвите) при забавянето на плащането на лихвите за забава върху данъка, удържан в нарушение на правото на Съюза, установено от Съда (лихви върху ДДС, в случая основна лихва), във връзка с искания за заплащане на лихви върху ДДС, които не са обхванати от периода на съответната данъчна декларация, за който се отнася преклузивният срок, предвиден за представянето на извънредната молба, като тези лихви са станали изискуеми в по-ранен момент?
- 7) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-конкретно член 183 от Директивата за ДДС (като се имат предвид по-специално принципът на ефективност и обстоятелството, че искането за заплащане на лихви във връзка с удържани или невъзстановени данъци има характер на субективно право) практика на държава членка, която лишава окончателно данъчнозадълженото лице от възможността да претендира лихви върху удържания данък в съответствие с национална правна уредба, за която е прието впоследствие, че противоречи на общностното право, и която забранява да се претендира ДДС за определени неизплатени престации, така че

- [въз основа на тази практика] се приема за неоснователно искането за заплащане на лихви към момента, в който е изискуем[о възстановяването на] данък[a], на основание на разпоредба, за която е прието впоследствие, че противоречи на общностното право (с мотива че не е имало забавяне и че данъчният орган само е приложил действащото право),
- както и впоследствие, когато във вътрешния правен ред е отменена разпоредбата, ограничаваща правото на възстановяване, за която е прието, че противоречи на общностното право, въз основа на изтекла давност?
- 8) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-конкретно член 183 от Директивата за ДДС, както и принципът на ефективност практика на държава членка, съгласно която възможността да се претендират лихви за забава, които трябва да заплатят върху (основните) лихви за ДДС, дължими на данъчнозадължения субект за данъка, който не е възстановен към момента, към който вече е станал изискуем по силата на норма на вътрешното право, за която е прието впоследствие, че противоречи на общностното право, е обусловена за целия период от 2005 г. до 2011 г. от това дали данъчнозадълженото лице претендира към този момент възстановяване на ДДС за периода на съответната данъчна декларация за този данък, през който противоречащата на общностното право разпоредба е отменена във вътрешния правен ред (септември 2011 г.), въпреки че (основните) лихви за ДДС не са заплатени нито преди този момент, нито след него, преди да бъде предявена претенцията пред националния съд?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

**Преюдициално запитване от Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария),
постъпило на 6 март 2018 г. — FS/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága**

(Дело C-173/18)

(2018/C 221/05)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: FS

Ответник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициален въпрос

Трябва ли правото на Съюза да се тълкува в смисъл, че данъчният орган не може да изключи, в рамките на последващ данъчен контрол, възможността данъчнозадължените лица да изберат освобождаването от ДДС, предвидено за малките предприятия?

**Преюдициално запитване от Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku (Полша), постъпило на
9 март 2018 г. — Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)/Bank
BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku**

(Дело C-183/18)

(2018/C 221/06)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku (Районен съд Гданск Юг, Гданск) (Полша)